

Slag
november 2021

tidsskrift
for digte &
kortprosa

tryk

Slagtryk - tidsskrift for
digte og kortprosa

nr. 9 - 2021

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Bidragssydere

Michalina Julia Czarnecka-Meyer

Antonius Dalsgaard

Boris Eusebius

Nikoline Kaiser

Ida Schindel

Forsidekunstner

Jo Borup

Først publiceret

<http://www.slagtryk.dk/category/21-11/>

Udgivet af Kronstork

ISSN

1904-8165

Opsætning

Mau Lindow Tarbensen

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Ansvarshavende redaktion

Olivia Lyhne Broksø

Anna Livia Lambert

Mau Lindow Tarbensen

Seth Marvin Andersen

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af sine
læsere via Patreon

Tidsskriftet Slagtryk
er støttet af statens
Kunsthøjesterets Littera-
turudvalg

Indholdsfortegnelse

<i>Redaktionelt</i>		s. 2
Michalina Julia Czarnecka-Meyer	Du og jeg i dagene	s. 4
Antonius Dalsgaard	Uddrag	s. 7
Boris Eusebius	Abilify	s. 9
Nikoline Kaiser	Taler	s. 15
Ida Schindel	Digte	s. 19

Redaktionelt

November 4 ever

Ved redaktør Anna Livia Boljén Lambert

Mit første møde med november i en tekst var i digtet *året har 16 måneder* af Henrik Nordbrandt. Det lyder sådan her:

*Året har 16 måneder: November
december, januar, februar, marts, april
maj, juni, juli, august, september
oktober, november, november, november, november*

Essensen af regnvådskold, mørk og uendelig *right there*. November er (helt reelt) en gråzone, hvor det ikke rigtig er varmt, men det er heller ikke rigtig koldt. Det er en slags parentes i årshjulet, skudt ind mellem sensommer og jul, og der sker ikke rigtig noget i november (udover Mortens aften - men hvem var Morten egentlig og hvorfor skal han fejres?). Dagen flyder over i hinanden og der er laaaang tid til 1. december.

Som Alex Turner synger I "Snap out of it": *forever isn't for everyone / is forever for you?* *No thanks*, ikke hvis det handler om et *forever* i november.

Den sang er i øvrigt anbefalelsesværdig, og det er måske særlig relevant at anbefale musik til hinanden nu, for en god måde at humørregulere sig selv på er ved at lytte til musik.

Netop dette talte jeg med en ven om forleden. Vi havde sat os ned på en bar, og vi talte om, hvor udsat man er, når man er sæsonafhængig. Sommeren med lyset, den går så hurtigt, og det er så let at være udendørs. Når det er november, og incitamentet til at bevæge sig udenfor er reduceret til dagligdags gøremål (cykle til arbejde, hente mælk, hente bøger på biblioteket osv. osv!), så tones humøret automatisk ned. Men her skal musikken redde os: min ven og jeg talte os frem til, at musik har sådan en stærk effekt på éns humør, at man i novembersituationer skal huske at lytte til det, som kan give energi. Jeg synes i hvert ikke, at der findes noget som at jazze hjem fra skole til *Sweet about me* af Gabriella Cimli (lyt til den!). At cykle missilhurtigt, mens *Titanium* brager derudaf i ørerne er heller ikke værst.

Min ven og jeg fik ikke talt om den musik, som er trist, men jeg synes også, at den er værd at nævne. Mange Gen Z'ere vil måske kende den meme med bålet og benzinen, og sådan er det netop:

man hælder noget trist musik på sit humør, det flammer op, og så har man lidt mere overskud bagefter, når det hele er brændt ned. *Works like a dream.*

Men ikke alting er gråt: om lidt er det noget andet, der kommer til at fylde: duften af tændstikker og appelsiner, nelliker og varm te. Det er næsten december, og solhverv igen, hvor døgnet vender og vokser tilbage i lyset.

Michalina Julia Czarnecka- Meyer

Du og jeg i dagene

nu boltrer vi os i dage
du er en due mellem mine håndflader og jeg klemmer dig blidt som for at sige:
du er en due mellem mine håndflader

vi lytter til gåsesang sammen og vi ler for den er kaotisk
sangen rejser over vandet og vralter sin vej ind i vores øregange
du ligger i mit skød så jeg kan drukne dit ene øre i billeder, fortæller dig
at om dagen drukner svalerne i lys

jeg elsker svalerne uforsigtigt
jeg elsker dem som et børnehavebarn
og jeg har prøvet at lade et ord som 'elsker' dø
men kan ikke
for hver dag elsker jeg

men du ved allerede hvad jeg føler for svalerne
og du ved også hvordan gåsesangen lyder
det er den indforståethed
der tegner omridset af vores venskab
og det er inden for det omrids
at jeg træder så forsigtigt;
danser så varsomt
som hoppede jeg fra åkandeblad
til åkandeblad
i en andedam
nu boltrer vi os i dage
vi boltrer os i dage

jeg behøver ikke at skrive flere digte nu
du skal bare massere mine skuldre
det er nok for mig
at være en krop mellem dine hænder
eller bare at være
en enkel smøragtig muskel
mellem din pegefinger og tommelfinger
i et koncist klem
tænk at du kan mærke gennem min hud
at dér har jeg ondt

glødende kabler skal løbe mellem os, kraftige ledninger under jorden og sitrende guldtråde af latter i luften. kan vi forbinde os til hinanden med en infrastruktur af glæde, tror du?

min smukke, varme telefon hjælper mig nogle gange og andre gange gør den mig vild og grisk, hjertet flakser som et lykkeligt møl i et klædeskab fuld af merinould og cashmere når beskederne tikker ind, pling, pling.

jeg brænder kinden på telefonen i sengen, der er kun én besked, emma har skrevet, hun skriver:

‘luften er dejlig og blød i dag.’

hun kommer og henter mig som om jeg skal hentes, telefonen glider ud af min trætte hånd og bliver dér på gulvet. hun henter mig som et børnehavebarn eller måske som en tunbøf fra fiskehandleren. jeg skal med hende, hvor end hun skal hen. hun skal vise mig luften. jeg er pakket ind i en dyne, præcis som en tunbøf ville være pakket ind i fiskepapir. jeg tænker på en svunden tid hvor en mørkerød vandnymfe landede på hendes ansigt, nøjagtigt så lang og tyk som den cigaret hun ryger lige nu. i en legende sidder den der stadig. vi loller over tunbøf-allegorien. den ligesom bare opstår mellem os. jeg har nogle gange tænkt, at det måske er alt, vi overhovedet kan. os mennesker altså. sammen. det vi kan er at pege på ting, pege på andre ting. sammenligne tingene. iagttagelse, analyse, drage paralleller, diskutere, konstatere. samle på billederne og genstandene og begreberne. sanke dem. og med dem vi kender og elsker kan vi dele sankekurv. vi kan lægge to billeder i samme kurv, den alkymi der er mellem to mennesker eller flere er uendeligt potentiale. der er så meget at gøre, i bare at være. men så heller ikke meget mere end det.

Antonius Dalsgaard

Uddrag

natten drypper ned i et bæger
en ræv mellem hybenbuskene drejer når vi går forbi
mellem vores hænder, et fedtlag der ikke vil opløses
mosen er kold og helende

*

regnen, en orm i græsset
at kaste sten i vandet, mosens metalliske genklang

*

klæbe håret til sengegærdet, spænde fødderne hårdere mod fodenden
huden opbygger sit talg, dine fingre søger langs randen af mørket, er der noget ude i
rummet du kan røre

*

vingerne blinker i lyset
en natsværmer over din pande
lødne, vilkårlige bevægelser om et nøgent lysstofrør

*

jeg løsner natten fra dig, min hånd mod din ryg
sætter dig op, mærker hoftestrækkernes knirken som en hængsel
at hælde smørelsen ud af et menneske

*

det puppeagtige
et rum af fintmasket spind
opløsningen af larvens vridende muskuløse krop

de gamle celler tjener som næring for nye i en krop af slim

*

tegne cirkler på ryggen, bøjet
spyt i en brækspand på gulvet

*

at grave en finger ind i natten, en hinde der sprænger
sengen er en væskende puppe
tynde hornede lag spredt ud på gulvet som tom emballage

*

et fikspunkt i dagen:
hænderne om glasset, det kalkede vand
solen skydes ind mellem støvet

*

gulvet dækket af støvhvidt vand
rummet bliver så fyldt og tæt, et ubehag der snøres sammen mellem øjnene
jeg lægger dynen på gulvet som en bro ud af værelset

Boris Eusebius

Abilify

1

bliver så ensomt

sproget måske stadigt om hvert

hjørne en syren venter dig

at blomstre og du med den

duftklar insisterer

stadigt bøje syrenerne

med verberne i nutid

2

skør beholder for synet i dag det
diser i øjenkrogen og på køkkenbordet
æbler fra forældrenes have i plastik
i dem ormene som kniven vil

vise en stabling præpositioner se
dette er ikke intet der er andre
i lejlighederne
rundt om
ka høre dem høre

3

prøve at leve stille ik
rigtigt at være
her i græsset grønnere end græsset
vibrere i ikkevinden og pludselig
stå med tandbørsten i munden roen

er det skummende det hvide det
udflydende i mundvigen

4

ik så forskjellig fra himlen i
dag det møre det ru
en teksturforskel i grå

5

og så piper busken af liv har
slugt et fuglekor
børnene i deres
gård nogen burde sætte
et udråbstegn som var
her stadigt noget her
at folde roser af

6

Herre lad mig stå i Dit lys

osv

Nikoline Kaiser

Taler

I.

Når mine forfædre taler er det med rystende stemmer. De er bange nu, som de aldrig var i live. Når jeg sejler på åbne søer ønsker jeg at svømme i stedet – men vandet er mørkt og farligt.

Der bliver tvunget mad i min mund hver lørdag
vin om søndagen

II.

Der bliver skænket te i kopper blanket af solen. Jeg bliver spurgt, igen, igen, igen, om jeg ikke ønsker et barn. Måske to. Tre, hvis du er heldig. De bedste ting kommer i tre

primærfarver

og sæt af læber mod mine

III.

Han er ung og uskyldig og kun besat af kvindekroppe fordi han er blevet fortalt, fra barnsben, at det skal komme en dag, og det skal komme, en dag, det skal komme en dag.

Der bliver tvunget en tunge i min mund om lørdagen og søndag græder jeg til tårerne fylder mine lunger

der bliver drukket stødt og heftigt. Hver lørdag. Hver fredag. Hver søndag og mandag.

IV.

Anden – en pige hvis ansigt jeg ikke kan huske.

Hun er ung og uskyldig. Og kun besat af kvindekroppe fordi hun er blevet fortalt, fra barnsben, at hun skal være besat af sin egen krop. Det blev på et tidspunkt til besættelse af andre kvindekroppe (pigekroppe). Er hendes hofter større end mine. Hænger hendes bryster længere nede. Det er en pigekrop, den er stadig i forandring. Den er stadig i forandring. Har hun strækmærker, allerede. De kommer naturligt. Hvor vokser håret. Hvor bløde er hendes kinder, hendes baller. Er de blødere end mine. Hvornår er det – åh, jeg ønsker at være hende.

Hvornår er det – jeg ønsker at føle hendes krop mod min. Jeg er en ung pige-kvinde og jeg kan ikke se væk. Jeg kan ikke holde op med at ønske. Jeg kan ikke lade være med at længes.

V.

Anden, igen – jeg husker hendes mave, både flad og vældende som bølger. Når hun sidder er der folder, når hun strækker sine arme over hovedet er det en steppe. Jeg rører, forsigtigt, og prøver på ikke at gå længere end vi tør.

To, nummer to. Hvornår er det teenage-frygt og teenage-lyst. Er du stadig, i dag, vild med kvinder som jeg er? Eller var det kun os piger, forskrækkede og forsødede. Var jeg et eksperiment du kunne gemme væk, når du tog hjem efter skole? Var jeg den langhårede, brødfødte landbrugs-tøs du kunne trække efter dig som på en line. Eller tænker du stadig på mig, bare en gang imellem, som den der stjal dit første pige-kys, dit ikke-hvad-dine-forældre-forventede-eller-ønskede kys?

Var jeg mere for dig end bare den du holdt i hånden så folk skulle kigge en ekstra gang?

VI.

Tredje – en kærlighed der varer en livstid.

Jeg har: leet, af dem der sagde kærlighed var det hele. Jeg har leet, af dem der ikke kunne gå en lige linje, efter de blev forladt. Jeg har ikke kunne forestille mig den sorg det var, da du forsvandt igen. Frit fald og pludseligt – du var der ikke mere. Ikke en død, men et afsavn. Ikke en begravelse, men en sorg.

VII.

Tredje – en begravelse.

Hvordan kommer man sig efter sit livs kærlighed er – væk?

Hvordan kommer man sig, når man ikke længere kan række ud, ikke længere kan tåle at mærke noget i sin mund, ikke kan drikke, ikke kan synke.

Synker ikke mad og vand. Jeg synker kun til bunds.

VIII.

Og havet byder mig velkommen.

IX.

Jeg drukner i hval-svælg og længsels-bitter vin der har stået bag alteret i hundrede år. Jeg kan mærke en hånd på min hofte, tager fat – uskyldigt, er hvad jeg har fået at vide, men jeg var også uskyldig og ung og lidt for fuld, på den søde smag af at turde bruge sin krop på en ny måde.

I skoven, midt om natten, midt i en fest med larm og bål og musik højere end guds symfoni – i skoven hvor det gik stærkere end stærkt og jeg blev mærket for evigt. Uskyldig.

Jeg drukner i en forvirring der hedder – hvem har skylden? Han, eller jeg, eller tuden af den flaske vi drak af? Mine forfædres stemmer runger i mine ører og siger, kvinde gør din pligt. Og siger, disse hofter, denne krop, disse strækmærker. Hvor er barnet nu, spørger mine forfædre og jeg svarer, hvad med det barn jeg var? Bange i den mørke skov, men ikke alene.

Det er et held at der er gået så lang tid, oceaner af tid, tid nok og tid tilbage: tid til at jeg kan mærke hendes læber mod mine, bittert som de smagte, før jeg kan mærke, smage, føle, hans.

Træer holder vagt over pigerne der bliver holdt fast, mod skovbunden, mod døde blade og regnvåde grene. Der er alkohol i hans uskyldige blod – der er meget man kan undskylde, når man ser en mand som uskyldig.

Der er meget jeg kan undskylde, når det handler om de kvinder jeg elsker.

Ida Schindel

Digte

vandet hvisker
jeg kan vente
lyset ryster kulden af sig
kan se det ryste i luften
ramme trætte øjne
intet glemmes
græsset knaser
hvor langt har vi hjem og
vil havet en dag
fryse til is

*

sidde stille og være svimmel
rystende hænder
lyset er en lille nål
glider gennem øjenlåg
hvor går vejen
går vi hjem på gruset
det knaser under sålerne
som går vi på knogler
som spiser vi af hinandens ensomhed
to skridt frem
hvem vil vise mig hvor solskinnet
ryster

*

nogen gnaver i barken
forsvinder i
en mark af vand
lad os gå i vandet
lad det fryse til is, mens vi går
nogen gnaver i huden
igen i dag har jeg set lyset stige af sumpen
hørt nogen spille trompet
til åbningen
jeg vil være en åbning
og jeg vil gerne leve, tak

*

jeg har set vejen forsvinde og
blive til mudder
ingen modstand
ingen afstand
men en blæst som går
igennem enhver vindjakke
og det bragende fravær af bjerge
skyggerne som falder fra op til ned
pludselige bølger

*

alt det fremmede
i et langt øjeblik
er verden lavet af papir
går jorden i stykker
når jeg går
går jeg i stykker
når jeg falder gennem fortovet
kan jeg overhovedet
bevæge mine ben

jeg vil efterlade alle spørgsmål
på et tomt sted

*

vi mister hver morgen en morgen
det drypper fra daggryets bristen
de synger
begynder en rejse til enden
det er enden, der begynder
det er sangen, der brister
om morgenen åbnes det nye
den nye fortvivlelses tilstand
det er fortvivlelsen, der brister
og ud kommer æbler med dug på
de synger om morgenen
og det står stille
det står stille
det står
og morgenen bliver ved med
at være morgen

*

er der bevægelse i dag eller
står det helt stille
står skyggerne som på nåle
eller ligger de blødt hen over en pande
er panden glat som marcipan eller
er den utilgængelig som øjnene
som når øjnene ikke griber ud
når de er grebet ud af ensomheden
hvorfor er grebet så blidt, burde
det ikke være fast og beslutsomt

burde ensomheden ikke ligge på et
tomt sted
et ømt sted
forstår vi at famle korrekt, jeg vil
famle korrekt

*

jeg famler efter ensomheden
den ligger på et ømt sted
et sted som ikke vil lade os glemme
vi famler sammen
befrier en skabelsens torden og
det store bliver pludselig meget småt
som et udbrud over et prik med en nål
men omvendt og
nålen står stille på sin spids og standser
alt omkring sig

*

som en nål gennem huden
er ordene
når de kommer fra en mund
gennemtrængende små
med en lille smule blod

*

en bid af et surt æble og
en bid af et sødt
jeg leder efter et mellemsted
et sted mellem rummene

men alt er så småt, og
jeg så stor
jeg hænger som en sky over byen
og jeg har ingen arme

*

nogen samler mig med tape
og jeg er uendeligt taknemmelig
nogen siger, at her må jeg gerne være stille
stilheden er et æble, som jeg varmer
ved mit hjerte